

MUŽI Z DRUHÉ RUKY

Romcom
z Brna

Kristina Janů

MUŽI 1. DRUHÉ RUKY

Kristina Janů

**MUŽI
Z DRUHÉ
RUKY**

FJ Fortuna
Libri

Copyright © Kristina Janů, 2025
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © 123 RF / greens87

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.
www.fortunallibri.cz

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoli formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-657-0

*Věnováno mému manželovi,
který má úžasný smysl pro humor.*

1.

Prsa na přání nerostou

ZORKA

„Jo, holka, po třicítce nám už tři hodiny spánku nestačí,“ zhodnotila Johana, jakmile jsem se jí ve společné kuchyňce svěřila, že mám příšernou kocovinu. „Musíš je vynásobit třema. Problém ale je, že nám ani devět hodin strávených v posteli nezaručí, že se vyspíme do krásy. Tuhle jsem si ve spánku otlačila na obličej víčko od krému. Vypadala jsem jako panda, akorát bez fleků.“

Opatrně jsem roztáhla ústa do úsměvu, protože mi třeštila hlava, a začala jsem si jemně třít spánky. Měla jsem chlapec-kou, spíše hranatou postavu bez ženských oblin, malá prsa a nakrátko ostříhané vlasy. Kdyby mi rostly, jak měly, nosila bych je delší. Vlasy, ne prsa. Dneska jsem se navíc ke všem svým mindrákům cítila jako po maratonu. Ne že bych kdy uběhla maraton nebo jinou vzdálenost delší než tu od baráku na zastávku šaliny.

„Stačilo by mi vyspat se tak, abych fungovala a neusínala v pauzách mezi schůzkama,“ zívla jsem a zvedla spojené paže nad hlavu, abych si protáhla své šestatřicetileté tělo.

Každá jsme si s Johanou pronajímala místnost v Bohunicích, kde jsme se taky před rokem a půl seznámily. Stačil jeden pokec nad kafem, abych věděla, že si její energii

a optimismus chci dávkovat každé ráno. Raději její potrhle nápady a zvonivý smích než si lupnout ibuprofen.

Johana byla nedostudovanou zdravotní sestrou, já vystudovanou logopedkou. Dostala jsem se sice na medicínu, ale po roce studium vzdala. Přesídlila jsem na fildu, ovšem výčítám své matky, doktorky plastické chirurgie, jsem neunikla. Táta si přál, abych něco dostudovala, na oboru mu nezáleželo. Zato Johana to vzala oklikou přes dvě manželství, pobyt v Anglii a řůru kurzů, než našla své *poslání*, jak nazývala masírování. Přála jsem jí, aby jí třetí povolání i třetí manželství vydržely.

„No bóže!“ protáhla dramaticky. „Tak by sis dala dvacet. Však máš pohodlnej gauč.“

„Kdyby mi tak zase bylo dvacet!“ posteskla jsem si. „Dneska bych za tohle kouzlo vyměnila malíčky u nohou.“

„Dej si bacha na to, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit,“ zamávala mi před nosem nožem, kterým si natírala marmeládu v biokvalitě.

Pobaveně jsem se uchechtla. Její smysl pro humor mi vždycky zlepšil náladu.

„Neříkej mi,“ pokračovala, „že bys vyměnila svůj třicetiletý mozek za ten dvacetiletý a zopakovala si všechny ty přešlapy?“

„Ani omylem!“ vyhrkla jsem. „Nejlíp mít mozek padesátky s životním přehledem, ale tělo osmnáctky.“

„A proč ne rovnou šestnáctky?“

„Protože v šestnácti jsem ještě pořád doufala, že mi narostou prsa. V osmnácti jsem to doufání vzdala.“

Johana vyprskla smíchy, až jí od pusy odlétly drobky.

„A mohla jsem konečně pít alkohol.“

Obě jsme měly slabost pro dobré víno. V mých nácti jsem sebevědomě pila pivo, byť mi moc nechutnalo. Ale bylo to *cool* a pil ho každý.

„Občanka ti alkohol neobstará, ale starší brácha jo,“ zasvětila mě a olízla si palec.

„Hezky jsi to měla zařízený.“

„A ty snad ne?“ podivila se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Můj brácha, prezident klubu Mirka Dušina, byl děsnej skaut. Vůbec nechlastal.“

„Prej prezident klubu!“ zachrochtala smíchy.

„Však víš, biolog a kladás. Raději ten chmel zkoumal, než aby ho ochutnal.“

Johaniny rty se zvlhnily v pobaveném úšklebku. „On je takovej Sheldon Cooper, co?“

„Jo, akorát nevím, jestli je, nebo není teplej.“

„Gay je ten herec, co ho hraje, ne ta postava,“ opravila mě pobaveně.

„Aha. No, to je jedno. Leoše nebere sex ani ten seriál.“

„Nechutně smutný,“ protáhla spodní ret.

Brácha nebyl škaredej, jenom nijakej. Hubenej, vytáhlej, dlouhý světle hnědý vlasy nosil ledabyly svázaný do culíku. A nosil ne příliš slušivý dioptrický brýle. Ty jediný jsem mu nezáviděla. Žil a pracoval v Praze a vídali jsme se sporadicky. Ale i kdyby bydlel někde poblíž, nejspíš bychom se víckrát jak dvakrát do roka stejně nesešli. Byli jsme každý z jinýho těsta. Příliš si neužíval „alkoholový maratony“ se mnou a s naším tátou, při kterých jsme my dva klopili panáky a on toporně srkal nealko.

„Smutný je,“ dodala jsem a tím si připomněla důvod, proč jsem se včera sama doma opila, „když chceš souložit, ale nemáš s kým.“

„S tím musíme něco udělat,“ mrkla na mě. „Připíjím na litry dobrýho alkoholu a dostupný sex,“ pronesla zvesela a pozvedla svůj hrnek, abychom si mohly symbolicky přiťuknout.

„Dostupnej leda online,“ ušklíbala jsem se nevesele a usrkla si horkého kafe. Raději jsem si spálila jazyk, než abych nahlas

přiznala, jak mizerný (tedy nulový) můj sexuální život poslední dobou byl.

* * *

Dvě pracovní schůzky s klienty už byly úspěšně za mnou, další tři mě ještě čekaly. Zase jsem zívala, nutně jsem potřebovala další životabudič. Už jsem sahala po klice, když mi začal zvonit mobil. Na displeji blikala *Matka*. Moc často jsme se nevidaly, protože i když byla Češka, žila v Bratislavě a do Brna nejezdila. Kvůli práci nás opustila, když mi bylo třináct. Můj vztah s ní byl spíš chladný a komunikaci jsem udržovala pouze sporadicky.

Pohrávala jsem si s myšlenkou hovor vytípnout a poslat automatickou esemesku: *Pracuju, ozvu se později*. Jenže by mě pak znovu naháněla, což se mi nehodilo kvůli venčení Zorra. Odpovídat na její otázky osobního rázu mezi kolemjdoucími v parku se mi fakt nechtělo. Několikrát jsem se kousla do rtu, než jsem hovor přijala. „Ahoj, co potřebuješ? Mám hodně práce.“

„Ahoj, jak se máš, mamí? Nestojím ti ani za pár zdvořilostních frází?“

Protočila jsem panenky. „Jak se máš?“ papouškovala jsem.

„Skvěle! Ostatně jako vždy. Jenom jsem se tě chtěla zeptat, jestli už máš chlapce?“

Ach jo, už je to tady! zaskřípala jsem zuby. Jedině dvakrát rozvedená matka mi mohla položit tuhle otravnou otázku. Johana byla sice taky dvakrát rozvedená, ale nemučila mě tím, naopak mě povzbuzovala, ať hledání toho Pravého nevzdávám. Raději bych si nechala vyvrtat zub než probírat svoje neúspěšné pokusy o randění s matkou. Přetrpěla bych to v menším nepohodlí.

„Přestaň, prosím tě, parafrázovat *Román pro ženy*. Ten film nemám ráda,“ zaúpěla jsem.

„Prečo, prosím ťa? Náhodou je romantický a poučný.“

Slovenština, která se promítala do její mluvy, mě iritovala. Asi proto, že mi to evokovalo šišlání. Podle mě ji do svého mateřského jazyka prokládala schválně, aby zněla víc exoticky, *bratislavsky*. Sledování mluvy byla moje profesní deformace. Ona nezapřela tu svou, když zírala cizím ženským na prsa a odhadovala – ne, ona to samozřejmě stoprocentně věděla –, která je má umělý a která ne.

„A v čem jako? Copak randím s tvým bývalým?“

„Ale prosím tě! Moc to dramatizuješ,“ odbyla mě. „Vůbec se mi neozýváš, tak jak se mám o tobě něco dozvědět? Měla bys někdy přijet do Bratislavy.“

„Slibuju, že až se nějaký chlap objeví a zdrží se u mě dýl jak do snídaně, budeš první, komu se pochlubím.“ Myslela jsem to samozřejmě ironicky. Rozhodně jí nebudu hlásit, až si to s někým rozdám. I kdyby se zdržel až do večere.

„Nemusím být první, hlavně ať nejsem poslední. Chci o tom vědět dřív než Zdeněk.“

Tím myslela tátu. Mého biologického tátu, ne toho svého, kterému už byla země lehká. Od svého manžela se *odlehčila* (na můj vkus) až příliš snadno, k doktorovi, který prý držel skalpel precizně jako dirigent taktovku. Vzala si ho, aby dala Zdeňkovi najevo, že se k němu vracet nehodlá.

Potom, co ji doktůrek nechal (vyměnil ji za mladší model), si musela dokázat, že je stále šťabajzna, a nastěhovala si k sobě Kena. Zemská tíže je ale krutá, a ne vždycky pomůže skalpel nebo botox. Ani když ho máte plnou lednici (což moje matka beztak měla). Ken byl dalším „výstavním kouskem“ do její sbírky MOCHŮ – mladých a ohebných chalanů, jak jsem je tajně nazývala. Byl panákem, kterého si naaranžovala, kam chtěla, doprovázel ji do společnosti a měl výhodu – příliš nemluvil (v posteli byl prý naopak rozeným poetou). Tohle mé matce Soni naprosto vyhovovalo, protože si vystačila s monologem.

„Ale proto ti nevolám,“ pokračovala o poznání veseleji.
„Mám pro tebe novinku a chci ti ji říct hned zatepla!“

„Tetě Gitě ses ještě nepochlubila?“ divila jsem se.

„Samozřejmě že áno. Je to moja sestra.“

„A já tvoje dcera.“ Mobil oněměl. „Mami? Jsi tam?“

Nic. Podívala jsem se na obrazovku, ale hovor stále probíhal.

Pak v něm zachrastilo a znovu se ozval matčin hlas. „Prepáč, hovorila som s cukríkom.“

„Mami, nahod', prosím tě, češtinu,“ vyzvala jsem ji otráveně.

„Budu se vdávat. Zní ti to dostatečně česky?“

„Děláš si srandu?“

„Ani v nejmenším. O tomhle já, na rozdíl od tebe, nežertuju.“

„Možná bys měla. Cítím v tom závan tragédie, ne komedie.“ Popravdě jsem byla zaskočená, tudíž jsem plácla to první, co mě napadlo. „Apríla bylo minulý týden.“

„To mi ani nepopřeješ?“ zeptala se dotčeně.

Pravda sice bolí, ale jako doktorka tu rychle strhnutou náplast jistě pochopí. „Ken je o pět let mladší než já. Mohl by být tvým synem. Jako hračka do postele dobrý, ale proč si ho musíš brát? Aspiruješ na druhou Cher?“

Slyšela jsem, jak se hlasitě nadechla, aby vzápětí argumentovala: „Moje milá, Cher za plastiky utrácí, zato mně za jejich zhotovení lidé platí. Navíc jí je přes sedmdesát, mně je o dost míň. Jsem v nejlepších letech.“

Bylo jí pouze o šestnáct let míň než pěvecké divě.

„Navíc,“ pokračovala, „neřekla jsem, že si беру *Kena*, jak ho hanlivě nazýváš. Požádal mě o ruku zralý gentleman.“

„Wow, pokrok! Dalas přednost důchodci před kolouškem,“ vyprskla jsem napůl ironicky, napůl smíchy.

„Vždyť jsi ho ani neměla ráda! Právě jsi –“

„Neměla,“ skočila jsem jí do řeči, „ale aspoň jsem věděla, co od něho čekat. Tupost a klopení očí mrkáci panny.“

„Ale jdi, Zoro! Tohle už přeháníš.“

Měla pravdu, reagovala jsem neadekvátně a byla jsem sama na sebe našťvaná. „Ani nevím, že ses s ním rozešla a nabrnkla si někoho jinýho, a dokonce se hned ženeš k oltáři,“ vyčetla jsem jí. „Co na to říká chudák Ken, že jsi ho vyměnila za seniora?“

„Rozhodně jsem Tibora nenazvala seniorem. Je téměř stejně starý jako já.“

„No páni! Takže si můžete zavzpomínat na rock’n’rollová léta a koukat na videokazety.“

„S tebou se vážně nedá mluvit,“ ucedila dotčeně. „Myslela jsem, že z nás budeš mít radost. Promluvíme si, až se vytrucuješ,“ pronesla odměřeně a hovor ukončila.

Zadívala jsem se na oněmělý mobil a nechápala, proč se jí pravda tak dotkla. Netrucovala jsem, ale našťvaná jsem popravdě byla. Téměř čtvrt roku se mi neozvala a najednou jsem se jí hodila na svatbu jako křoví, nedej bože jako přestárlá družička.

2.

Ženy, víno, smích

„Kde se flákáš?“ spustila Johana, sotva jsem dorazila do naší oblíbené vinárny v centru.

„Už jsme po tobě chtěly vyhlásit celostátní pátrání,“ přihrála si polívčičku Adéla. S Adélou jsme se seznámily před půl rokem na józe a přibraly ji do party.

„Dneska jsem měla fakt den blbec. Ťukala jsem na tebe, ale už jsi tam nebyla,“ zadívala jsem se na ni a čekala, čím svoji nepřítomnost vysvětlí.

„Šla jsem o něco dřív. Poslední klientka mi odpadla.“

„Odpadla před nebo po masáži?“ neodpustila si Adéla vtipný dotaz.

„Ještě před. Moje zlatý ručičky se jí ani nedotkly.“ Zvedla před obličej svoje krásné, pěstěné ruce.

„Jsem ráda, že jste tady obě dvě. Aspoň na vás hodím tu bombu naráz,“ pokračovala jsem.

„Ale, ale,“ sýčkovala Adéla.

Pravidelně jsme s holkama chodily jednou týdně „na jedno“. Ne na jedno pivo ani jednu deci vína, ale rovnou celou lahev. Popravdě někdy i dvě. Předě mnou na stole s bílým ubrusem stála sklenička na víno. Nalila jsem si a pořádně si lokla.

„Teda ty máš splávek,“ uchechtla se Johana.

„Tak už povídej, přeháněj!“ nabádala mě Adéla.

Obě na mně visely očima.

Vychutnávala jsem si tu pozornost, načež jsem jim oznámila: „Moje matka se na starý kolena zbláznila.“

„Hm, to není žádná novinka. Tohle nám tvrdíš už dlouho.“ Johana zněla zklamaně, asi čekala drama většího kalibru. Ráda se s námi totiž předháněla. Někdy mě tím pěkně štvála. V jednom jsem jí totiž konkurovat nemohla, a to se zkušenostmi s chlapama.

„Zase ti někoho dohazuje?“ tipovala Adéla.

„Vypadám snad, jako bych vyhrála casting do reality show *Svatba na první pohled*?“

„To zrovna ne,“ potvrdila Johana, aniž by se snažila o krapet taktu.

Adéla, největší diplomat z nás tří, pouze lehce zakývala hlavou ze strany na stranu.

Zhluboka jsem se nadechla a s úšklebkem jim oznámila: „Matka se bude zase vdávat.“

„Nekecej!“ vyhrkla překotně Adéla, modré oči rozšířené zaujetím. „Za toho rybízka, kterému teče mlíko po bradě?“

Johanina reakce na sebe nenechala čekat. „Vždyť mu ještě ani nestačily sestoupit kulky a už se žene do chomoutu, kde o ně komplet přijde?“ řála nemilosrdně s notnou dávkou sarkasmu.

Víno mi zaskočilo v krku a začala jsem se dusit. Měla jsem něco takového čekat, co jiného by drsoňka jako Johana mohla vymyslet. Naštěstí se Adéla zachovala duchapřítomně a několikrát mě uhodila do zad mezi lopatky. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře a hoří na hrudi.

Přistoupil k nám číšník s vysoce nagelovanými vlasy a zeptal se: „Můžu nějak pomoci?“

„Umíte dýchání z úst do úst nebo heimlich?“ zvedla k němu zelené oči Johana a bezelstně na něho zamrkala.

„T-to... neumím,“ zakoktal se a přešlápl z nohy na nohu, nejistý jako hlemýžď na startovní čáře.

V tom okamžiku jsem si konečně přestala vykašlávat plíce a on se bleskově vzdálil.

„A přitom jsi to *celý* spolkla a pán ti nechce dát ani dýchání z úst do úst. No chápete to, děvčata?“

Všechny tři jsme se hurónsky rozchechtaly, až se po nás ostatní hosté otáčeli. Seděly jsme sice ve výklenku, ale bylo na nás vidět a pravděpodobně jsme představovaly tu nejhlučnější společnost. Náš smích přebíjel jemnou hudbu, která zde hrála. Na zvědavých pohledech mi nesešlo, hlavně že jsme si smíchem prodloužily život. Aspoň tak to říkávala moje babička. Utřela jsem si mokré tváře papírovým kapesníkem.

Johana nešla pro ráznější slovník a sexuálně laděné narážky daleko. Dokázala svým vtipem rozčísnout hutnou atmosféru, což jsem mnohdy ocenila. Adéla byla z nás tří nejtišší, ale dokázala nám trefnými hláškami vkusně sekundovat.

Sáhla jsem si na hrdlo a odkašlala si, než jsem opět promluvila. „Hodila by se nám další voda,“ pozvedla jsem prázdnou karafu. Rozhodně jsem se za tím číšníkem, nezkušeným v poskytování první pomoci, nehrnula. Jeden trapas mi bohatě stačil.

„Obávám se, že číšník sem jen tak nepřijde,“ ohlédla se Johana k baru, u kterého se v obrovské prosklené lednici chladily lahve vína nejen z českých krajů. „Dojdu tam,“ nabídla se, „ale počkejte na mě s vyprávěním. Nechci o nic přijít.“

Od baru k nám dolehl její smích. Koketovala s tím mladým číšníkem, kterému se očividně vrátilo sebevědomí.

„Proč si s tím nedá pokoj?“ zeptala se mě Adéla s pohledem upřeným na naši kamarádku.

„Protože Kamil není teritoriální typ. Ví, že jí to projde.“

„A Marian snad jo?“

Drahé polovičky mých kamarádek byly každý z jiného těsta. „Jasně. Marian je macho, pán tvorstva. Kdyby tu byl s námi, seděla bys zaražená v koutě, zatímco on by bavil celý lokál.“

„Ale kdeže,“ namítla nepřesvědčivě a vsunula hlavu víc mezi ramena.

„Tak schválně – jak často chodíte sami dva na rande?“

„Jednou za čtrnáct dní. Jsme přece především rodiče.“

„A nechá tě vybrat, co si dáte, kam půjdete?“ Vybavilo se mi, jak jí objednával jídlo, aniž počkal, až si z jídelního lístku sama vybere. Jako by mu skutečnost, že zaplatí útratu, dávala povolenku i k jejím chuťovým pohárkům.

„Jasně že se o tom radíme. Ale zkrátka nemáme tolik času někam vyrazit.“

„Dost usedlý na rok a půl dlouhý vztah. To abys –“

Vystrčila bradu. „Nevěděla jsem, že sis otevřela psychologickou poradnu pro páry,“ odrazila moje poučování a tím mě usadila.

„Promiň,“ stáhla jsem se. „Pravdou je, že o vztazích vím velký kulový,“ povzdechla jsem si nevesele.

Adélin výraz zjemnil. „Žádná z nás na ně nemáme příručku.“

Pohodila jsem rameny. „Nechci se ti plést do vztahu, ale záleží mi na tobě. Chci, abys byla šťastná.“ Šťouchla jsem do ní hravě loktem a ona mi to oplatila. Zvedla jsem sklenku k přípitku. „Tak na šťastný vztahy!“

„Na vztahy, který vydrží,“ přitakala Adéla.

„A proč by nevydržely?“ zeptala Johana, která se objevila u stolu.

„Protože balíš volný chlapy, který bys měla přenechat svojí singl kámošce,“ vyčetla jsem jí naoko.

Vědoucně se usmála. „Musíš se víc snažit. Co třeba támhle-ten?“ kývla hlavou vlevo. „Sedí tam už hodinu sám a sotva zvedne hlavu od knížky. A když už, tak koukne naším směrem.“

„Nejspíš ti čumí na kozy,“ zhodnotila jsem.

„Taky myslím,“ souhlasila se mnou Adéla.

Na rozdíl od Johany jsme se ani jedna neoblékala nijak vyzývavě. Zatímco Johana si potrpěla na výstřihy, upnuté svršky a podpatky, Adéla dávala přednost jednoduchosti ve formě blůz, tunik a splývavých materiálů à la sekretářka, ve kterých její ne příliš vyvinutý hrudník úplně zanikl. Mojí alfou a omegou bylo sportovní oblečení. Upnuté jsem si dovolila nosit akorát kalhoty a upřednostňovala jsem pohodlné boty bez podpatků.

„To má fakt blbý,“ odvětila Johana a nadhodila si bohatou hřívu medových, přirozeně kudrnatých vlasů, které jí sahaly po lopatky. „Pasu je pro manžílka.“

Neubránila jsem se uchechtnutí a také Adéla se culila od ucha k uchu.

„Tak ho zkus,“ pobídla mě blondátá Adéla. „Třeba se ho zeptej, co čte.“

„Copak taková stupidní seznamovací věta zabírá?“

„A proč by ne? Zeptala jsem se Mariana, kde koupil Štěpánovi ty světlé tkaničky. Ben už takové samozřejmě doma měl, ale chlapi si většinou nepamatují, co jejich ratolesť nosí. A pak jsme hledali jejich bačkory...“

„Bla bla,“ přerušila ji necitlivě Johana, „tuhle storku už jsme slyšely stokrát. Kdyby raději vylovil zasnubní prsten.“

„On vlastně –“

„No neke!“ skočila jsem jí do řeči a nedočkavě si poposedla. „Tak už?“

„Až takhle ne,“ protáhla, „ale říkal, že je ochotný se o zasnubách pobavit.“

„Ahá,“ zhodnotila Johana sarkasticky a hned dodala: „Co ho blokuje od činu tentokrát? Fúze firem? Vyšší alimenty?“

Adéla hypnotizovala desku stolu a žmoulala v ruce ubrousek. „Prostě se musíme nejdřív všichni čtyři sžít.“

„To jsou jenom kecy,“ odbyla ji promptně Johana. „Další výmysl.“

Obě jsme s Adélou koukaly jako sůvy, veselá nálada byla tam. Johana na Adélu nastoupila dost zhurta, podobně jako já před chvílí. Fakt, že Adéla nebyla stejně asertivní jako my dvě, nás neopravňoval k tomu, abychom na ni nasazovaly. Tohle uvědomění se mi vrátilo jako bumerang.

„Co ty o tom víš? Nikdy jsi s dětma v jedný domácnosti ne-žila,“ zastala jsem se Adély.

„Nic.“ Johana stáhla rty do úzké linky.

O dětech příliš nemluvila, zato její manžel Kamil básnil o tom, jak se stane tátou. Johana tvrdila, že není kam spěchat, i když už se taky přehoupla přes třicítku. Děti vyžadovaly čas a pozornost. A v případě Adély a Mariana a jejich, byť stejně starých, kluků z předchozích vztahů tomu nebylo jinak.

„Sorry, Adel,“ vydolovala ze sebe Johana jakousi omluvu, ovšem nehodlala se tématu pustit. „Ale fakt si myslím, že Marian moc dobře ví, jak jsou pro tebe jistota a zázemí důležitý. Přijde mi, že ten závazek záměrně odkládá na neurčito. Kolik mu musíš ještě uvařit večeří a vyprat špinavých fuseklí, aby uvěřil, že jsi ženská na vdávání?“ čertila se.

Adéla pokrčila rameny a napila se vína.

Rozhodla jsem se oplatit Johaně stejnou mincí. „Kolik večeří a domácích prací jsi udělala ty, než tě Kamil požádal o ruku? Víme, že s tím neotálel, ale nikdy ses nepochlubila, co přesně ho přimělo se vyslovit.“

„Ha! Prozradím vám to a pak si na tom postavíte svoje vztahy, co?“

„Stavění v tom určitě hrálo hlavní roli,“ přihřála si polívčičku Adéla a v očích jí blýsklo. Nikdy se nedokázala zlobit příliš dlouho.

„Dennodenně,“ přiznala Johana a spiklenecky na nás mrkla.

Nyní jsme se pobaveně šklebily všechny tři, mraky mezi námi byly zažehnány.

„Nevařím,“ přiznala Johana, „to je Kamilova doména. Kdo by se taky pachtil s těma vegetariánskýma jídlama, že jo. Zásadně nežehlím a uklízím jen tak, aby se neřeklo. Jo a souložím pokaždý, když je čas a chuť,“ dodala. Muž procházející kolem našeho stolu se na ni zálibně podíval. Johana mu výmluvně ukázala levou ruku, na které se skvěl snubní prsten z bílého zlata. Muž odvrátil pohled a pokračoval započatým směrem.

„Takže jsi vlastně taková milenka s papírem a kroužkem,“ zavtipkovala jsem.

„Jako průkazem původu?“ nasadila tomu Adéla korunu.

Nekontrolovaně jsem hýkla smíchy. Johana praštila dlaní do stolu, až nadskočily skleničky, a hlasitě se rozesmála.

Mezi salvami smíchu jsem stihla ucedit: „Mluvím o oddacím listu.“

Trvalo notnou chvíli, než jsme se všechny tři vysmály, přičemž jsme ignorovaly vyčítavé pohledy obsluhy. Trochu jsme si to u nich vylepšily, když jsme si objednaly druhou lahev vína.

„Hele, koho si teda bere tvoje máma?“ vzpomněla si na původní téma našeho rozhovoru Adéla.

„Nějakýho stejně starýho Tibora. Už jsem se obávala, že budu Kenovi říkat tati.“

„A kolik má plastik?“ pobavila nás svým dotazem Johana. „No co,“ vysvětlovala po chvíli. „Říkala jsi, že tvoje máma má odpor k vráskám. Beztak má ten její chlap vyžehlenej obličej jako David Hasselhoff.“

Znovu jsme hýkly smíchy a začaly hledat Hasselhoffovy fotografie na internetu. Tahle zábava nám vydržela dobrých patnáct minut.

„Viděla jsi ho na fotce? Co je zač?“ vyzvíдалa Johana.

„Holky, mám nula informací a vlastně je mi to jedno. Ať si máma stárne, s kým chce. Hlavně že do plastik nenutí mě,“ uzavřela jsem.

„Ani prsa by sis nechtěla dát zvětšit?“ narážela na moje jedničky.

„Prosím tě!“ vyprskla jsem. „Nesměla bych ani na štafle, protože bych přepadla dopředu.“

Johana se šklebila, zatímco Adéla bez úsměvu přiznala: „No, já bych si dala říct, ale bojím se bolesti. Takže se radši smírím s tím, co mám,“ narovнала si výstřih halenky, která halila její dvojky. Johana musela mít aspoň čtyřky.

„Ale zpátky k tobě,“ kývla na mě Johana. „S kým teda půjdeš na tu svatbu?“

„Jedna plus nula,“ odpověděla jsem bez úsměvu. Tuhle patálii mi byl čert (matka) dlužen.

„Neboj, někoho ti najdeme,“ navrhovala Johana.

„Přece tam nebudu brát někoho, koho potkám pár dní předtím, ne?“ argumentovala jsem.

„A co seznamka? Jaký je vlastně datum svatby?“

„Netuším. Máti se urazila a zavěsila. Třeba mi ani pozvánku nepošle a budu mít klid.“

„Jsi její dcera. Určitě bude chtít, abys přijela,“ dotkla se Adéla mojí ruky.

„Už víš, co si vezmeš na sebe?“ pokračovala Johana s vy-zvídáním.

„Pfff!“ odfrkla jsem si. „Asi černý šaty.“

„Neblbni. Není to pohřeb.“

„Tak bílou. Ta mi půjde k pleti, až na mě z té parodie půjdou mdloby.“

„Bílou může mít na sobě jenom nevěsta,“ zasvětila mě třikrát vdaná kamarádka. Adéla zatím žádnou svatbu neměla.

„No tak asi nikam nepůjdu, protože obě moje oblíbený barvy jsou pasé.“

„Zori, moc to řešíš,“ naklonila se ke mně Adéla a já byla za její empatii vděčná.

„Jak byste se cítili vy, kdyby se vaše máma vdávala dřív než vy a ještě ke všemu už potřetí?“

„A kdo říká, že manželstvím vyhrála ve sportce?“ odmávla moji bolístku Johana.

„Ty,“ vyslovily jsme s Adélou zároveň.

„Překvapeně jsme se na sebe podívaly a plácly si dlaněmi.“

„Měla by sis najít nějakýho sekáče,“ navrhla Johana.

„Sekáče?“ nechápala jsem. „To je nějaká přezdívka?“

„Chlap ze second handu. Jakože z druhé ruky,“ vysvětlovala.

„Jak – z druhé ruky?“ Stále jsem se nechytala.

„Prostě chlap, který už má nějakou vztahovou historii za sebou. Rozvedenej, opuštěnej, takový jsou nejvděčnější. Podívej se na Kamila. Oproti jeho bývalce jsem hotová světice. Nebo Marianova exmanželka,“ kývla k Adéle, „kariéristka, která dává sebe na první místo.“

Musela jsem uznat, že na jejím názoru něco bylo. Kamil o Johaně básnil pokaždé, když jsme se potkali, a Marian od doby, co žil s Adélou, která mu vyvařovala, přibral pár kilo.

„Souhlasíš se mnou, Adel?“ hledala Johana podporu u kamarádky.

„Vlastně v určitém smyslu jo,“ přitakala Adéla. „Marian si pochvaluje, jak se o něho hezky starám, že má konečně ženskou pro rodinu. Takže jsem pro, ber ty z druhé ruky.“

3.

Pučení versus půjčení

Další den jsem v práci měla jednu schůzku za druhou. Naštěstí jsem se vybavila energetákem, protože pouhé kafe by mě nespasilo. Doufala jsem, že ve mně děti, mí klienti, uvidí kouzelnou tetičku, co jim pomáhá, a ne zombie s kruhy pod očima. Několikrát jsem klepala na dveře Johanina studia, ale měla zamčeno. Když jsem jí poslala textovku, dostalo se mi odpovědi, že šla nakupovat. Byla jsem v tomhle přežívání sama.

Jakmile schůzky skončily, rozepnula jsem si knoflík u kalhot, skopla boty a natáhla se na gauč. Sice jsem si s sebou vzala věci na jógu, ale nebyla jsem stopro rozhodnutá, že tam půjdu. Vůbec se mi nechtělo hýbat. Jenže po celodenním sezení v křesle by se mi pohyb hodil. Protáhnout se a unavit, aby se mi dobře spalo. Nebo si budu muset ke spánku dopomocť jinak. Zнала jsem tři zaručené tipy, co mě uspí: a) alkohol; b) orgasmus; c) vysilující pláč. A nejjistější kombinace všeho zmíněného.

Matka se odprdla a poslala mi e-mail s datem a místem svatebního obřadu. Samozřejmě že ho bude mít v Praze, jaképak Brno! Tohle město nikdy neprožívala, dokonce o něm mluvila až hanlivě. Zato si pochvalovala Bratislavu, jako by šlo o pupek Evropy. Přitom tady bylo nádherně. Nejen dneska, kdy po deštivých dnech vysvitlo sluníčko, ale celkově jsem měla Brno a jeho atmosféru ráda.

Venku příroda pučí, pomyslela jsem si, ale mně nikdo nepůjčí. Ani šaty, natož chlapa. Kde seženu doprovod na svatbu? Zbývaly mi dva měsíce, abych to vyřešila. Kdyby se tak chlapi dali snadno půjčovat stejně jako svatební a společenské šaty. Stačilo by na e-shopu vybrat toho nejvhodnějšího, dát ho do košíku a zaplatit.

Ze zvědavosti jsem do internetového vyhledávače zadala: **Doprovod na svatbu.** Na svatebním webu hlásali: *Máte-li +1 pozvánku, můžete s sebou na svatbu vzít doprovod. Ideálně partnera, který by vám dělal na slavnosti garde. Pokud jste single, raději se domluvte s ostatními single hosty a vyrazte spolu, než abyste brala na svatbu někoho, koho nevěsta se ženichem ani neznají.*

Někoho, koho budoucí novomanželé neznají... By mě zajímalo, s kým půjde brácha. Podle všeho nikoho neměl. Napsala jsem mu zprávu: *Víš, že bude mít máti svatbu? S kým půjdeš?*

Vzápětí mi přišla odpověď: *Pravděpodobně se nejedná o poslední svatbu. Nemám na tenhle cirkus čas.* A obratem připsal: *Ty tam půjdeš? Sama?*

Jasně, i vlastní brácha předpokládal – bohužel naprosto správně –, že jsem singl. Už odmala jsme neměli rádi šaškárny v podobě společenských událostí našich rodičů. Odepsala jsem mu: *Vezmu Zorra. Ten se postará o zábavné „křoví“.*

Skvělý nápad! Nikdo nesní dort rychleji než ten tvůj hafan. Nezapomeň mi to natočit. Zorra i mámin zděšený výraz.

Uchechtla jsem se. Předtím, než se Leoš odstěhoval do Prahy, jsme bývali spojenci. My dva proti našim. Byl o dva roky mladší a dobře jsme spolu vycházeli. Jenže když máma odešla, začali jsme soutěžit o tátovu pozornost. Nový řád a energii k nám domů vnesla až mámina sestra Gita, která začala tátovi vypomáhat.

Zatímco jsem trávila dny s tátou v dílně nebo čtením někde venku, brácha vyrážel do lesa zkoumat, co kde roste, a tahal

domů různé vzorky. Zavíral se do svého kumbálu ve sklepe a pitval žáby, klíčil různá semena a rámoval si motýly. Pokud by k sobě Leoš pozval nějakou holku na sbírku motýlů, nešlo by mu o sexuální dostaveníčko, ale obdivování jeho fauny a flóry. Na takové „chlubení“ však jeho vrstevnice neletěly. Nikdy jsem ho s žádnou holkou neviděla ani nebyla svědkem toho, že by šel na rande. Ale vzhledem k tomu, že jsem nechtěla, aby se šťoural v mém milostném životě, který měl děr jako ementál, ani já jsem ho neplísnila podobnými otázkami. Žil ve své „vědecké bublině“ a snad byl spokojený.

Pokračovala jsem v googlení ohledně svatby. Na emimino.cz jsem objevila dotaz: *Doprovod na svatbu – doporučíte vhodnou agenturu? Kamarádka má v srpnu svatbu a napadlo mě, že bych zkusila najít nějaký placený doprovod. Zkoušela jsem hledat a nic moc, tak jestli nevíte o nějaké solidní agentuře? Moje požadavky: Aby se choval slušně na svatbě i ke mně, byl společníkem, neožral se a nechoval se jako hovado, a to ani ke mně ani k ostatním. No a smysl pro humor vítán. A malé lži, jako že mi to sluší, by taky vůbec nevadily (smějící se smajlík).*

Prý malé lži, ušklíbla jsem se. Spíš jedna „vypůjčená“. Pokud nebude pít, nejspíš si s ním moc zábavy neužije. Copak slečna neví, že alkohol uvolňuje zábrany? Osobně pravidelně testováno v menších i větších dávkách. Další, prosím!

Rada ze svatebního webu: *Dost možná máte na svém seznamu jména osob, které byste na svatbě rádi viděli, ale je jich zkrátka moc. Zkuste při jejich eliminaci vzít v potaz to, jak často se vídáte, co jste spolu prožili nebo zda si dokážete představit, že se budete pravidelně setkávat i další roky. Při rozhodování vám může pomoci i fakt, jak moc dobře zná kamaráda nebo kamarádku váš partner – pokud se například nikdy nepotkali, je vhodné zvážit, zda ho či ji na svatbě opravdu chcete mít.*

Aha, tak to je rada spíš pro budoucí novomanžele. Otázkou však zůstává: Jak dobře mě moje matka zná? Za poslední

roky ne příliš dobře. I kdyby žila poblíž, stejně bych si držela distanc, protože její styl života, který mi stále předhazovala, mi naprosto nic neříkal. Jejího snoubence jsem neznala ani neproběhl náznak toho, že bychom se před svatbou osobně setkali. Kena jsem viděla aspoň na fotkách, protože dělal modela. S panem ženichem bychom se mohli vidět pouze jednou a pak už zase jenom na fotografiích.

Tož dobrá, jdeme na to! Zacíleno na: **Placený doprovod.** Jako první mi vyjel odkaz na křížovkářský slovník. Nemusela jsem link rozklikávat, protože odpověď se ukázala hned v náhledu. GIGOLO. No super, už jsem u toho. Tak schválně za kolik. Zadala jsem nová klíčová slova. Hned první odkaz vedl na webovky agentury, která tyhle služby poskytovala.

Nabízely se možnosti:

Doprovod za kulturou. Opravdu jsem matčinu svatbu nepovažovala za kulturní událost? Ani náhodou! Sice hrála hlavní roli, ale cenu Thálie za ni nedostane. Leda Zlatou malinu.

Doprovod za zábavou. Zábavou pro koho? Já se na devadesát devět procent nejspíš bavit nebudu. Zato máti se bude koupat v pozornosti svatebních hostů.

Doprovod na oslavu. Oslavovat mužskou domýšlivost nebo naivitu? Jde o máminu třetí svatbu. Pan nastávající byl nejspíš přesvědčený, že s ním nevěsta zůstane po zbytek života. I poté, co se na něm projeví zemská tíže, kterou ani skalpel nespraví. Anebo byl naivní v tom smyslu, že by ho Soňa mohla milovat víc než sebe samu.

Taneční partner(ka). Ha! Mohla bych si najmout partnerku a vydávat se za lesbu. Nebo transgender. Tyhle „nálepky“ byly v dnešní době trendy, ne? Beztak si o mně už dávno myslela, že kopu za jiný tým.

Nakonec jsem vybrala *Společenský doprovod.* Do poznámky jsem připsala: *Musí být hezčí než ženich i milenec. Ne můj, ale ten matky. Fotografie dodám později. Speciální požadavky:*

Někdo s pevnými nervy. Udrží úsměv i dekorum při trapných situacích. Umí se rychle zdekovat. Lichotí mně, nikoliv mé matce. Jaká je cena za deset minut a jaká za dvě hodiny? Nevím, jak dlouho se na akci zdržím.

Opravdu jsem byla zvědavá, co a zda mi odepíše a jakou cenu si nasadí. Třeba se jim mě zželí a dají mi na těch deset minut slevu.

Případně můžu zkusit online seznamku. Ta se snad neplatí. Zнала jsem pár lidí, kterým to vyšlo. Samozřejmě tady jsem si společenský doprovod zaškrtnout nemohla. Nicméně jsem mohla doufat, že se za dva měsíce dostanu do takové fáze vztahu, aby se můj protějšek odvážil poznat *BrideZillu* – moji matku.

Než jsem stačila prolézt seznamky, které se na internetu nabízely, zazvonil mi mobil. *Adéla*.

„Nazdárek,“ pozdravila jsem ji zvesela.

„Čau, Zori! Volám ti hned zatepla. Jeden náš kolega z práce se rozvádí. Napadlo nás s Marianem, že byste si spolu mohli vyrazit. Co ty na to?“

„Počkej, počkej! Ty jsi o tom mluvila s Marianem?“

„Jo. Vadí to?“

„No, nemusí hned každý vědět, že jsem pořád na ocet.“

„Takhle tě přece nikdo z nás nebere. Holt jsi neměla kus toho štěstíčka. Ale třeba budeš mít. S Davidem.“

„Neříkala jsi, že se *teprve* rozvádí? Bere to nějak hopem, ne?“

„No, prý jim to neklapalo už dlouho. Rozvod je jen formalita.“

„Oukej,“ pokývala jsem hlavou, ale stopro přesvědčená jsem nebyla. „Co děti?“

„Mají desetiletý dvojčata.“

„Fíha! A to si je budou střídat?“

„Asi. Nevím přesně. O tom si můžete popovídat osobně, co říkáš?“

„A jak vlastně vypadá? Je hodnej?“

„David je v pohodě chlap. Pošlu ti jeho fotku. Když se ti bude líbit, můžeš mu poslat svoji, jo a nějakou aktuální, prosím tě. Ta, co máš na fejsu, je taková...“, hledala Adéla slova.

„No, jen to řekni,“ pobídla jsem ji.

„Když se namaluješ a usměješ, vypadáš líp.“

„No dobře. Cokoli tě o něm ještě napadne, napiš mi.“

„Samo. Zatím se měj, pa pa!“

No vida! Přece jen se mi blýská na lepší časy. Rozhodla jsem se, že tu online seznamku prozatím odložím.

Zaškrundalo mi v břiše. Ač nerada, vstala jsem a vydala se hledat po šuplících, jestli tam najdu nějaké zásoby sušenek nebo aspoň krekrů. Bohužel jsem našla pouze prázdné obaly. Teď se odsud fakt budu muset pohnout. Anebo bych si mohla objednat dovážku jídla. Jo! Zhřeším. Dám si něco pořádně mastného. Hned se mi začaly sbíhat sliny, stačilo jen vidět obrázky jídel na internetu. Bylo mi jasný, že tím klamu sama sebe, protože když se najím, logicky nepůjdu cvičit. Pro vyvážení pocitu viny jsem se dala do přepisování poznámek z dnešních schůzek z notesu do počítače.

Po chvíli mi na mobilu pípla zpráva. Otevřela jsem whatsapp a zadívala se na fotku. Ten David nevypadal vůbec špatně. Vlasy barvy pepř-sůl, upravený plnovous, brýle. Akorát úsměv mu chyběl. Snad mu ho dokážu vykouzlit, pomyslela jsem si. S vervou a lepší náladou jsem se opět pustila do přepisování.

4.

Stojíš, stojí, stojíme

Konečně jsem měla padla a čekala v práci na výtah. Dveře z nerezové oceli se s cinknutím otevřely. Uvnitř stál muž s malým klukem. Naše pohledy se letmo střetly, po nástupu do kabiny jsem se k nim otočila zády.

„Pizzu?“ vyslovil klučina otázku.

„Pizzu jsme měli včera. Co třeba párky?“

Párky a pizza! Tohle není zrovna vhodná strava pro malýho kluka ve vývoji, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem nic neřekla.

„Ale já ci sýl.“

Zbystřila jsem, protože jsem buď nerozuměla, anebo ten kluk právě špatně vyslovil slovo sýr. Moje další úvahy přerušilo škubnutí kabiny výtahu. Zastavili jsme.

„Zasekli jsme se,“ vypadlo ze mě automaticky, přičemž jsem se otočila na ty dva.

„Ne, jenom stojíme,“ udělal na mě holohlavý muž očima posunek a já pochopila, že nechce, nejspíš kvůli synovi, vyvolat paniku. Při bližším pohledu na drobného klučinu jsem tipovala předškolní věk. Když se na mě prve usmál, všimla jsem si, že mu vepředu chybí dva zuby. Tomu klukovi, ne Kojakovi.

Znovu jsem energicky zmáčkla tlačítko nula, ale dostavil se nulový výsledek. Ani tlačítko zvonek nereagovalo. „Sakra!“

„Kdybyste laskavě... Chápu, že asi spěcháte, ale snažím se před synem nenadávat.“

„Nelši, tati,“ spustil kluk bezelstně.

Pobavením mi zaškubaly koutky úst.

„U pana subaše si šikal do hajslu a dopldele,“ pokračoval.

Špatně vyslovoval taky *r*, *ř*, *z*, *ž*. No vida! Potenciální klient, zaradovala jsem se a zároveň si neodpustila rýpnutí: „A to se nemá, že jo?“

„Jasný,“ zamručel Kojak, „všichni víme, že sprostý slova jsou špatný, že jo?“

„Vltání ho bolelo a to se nadávat můše,“ poučil nás ten malý rozumbrada.

Jeho otec se ušklíbl a hodil po mně pohledem. „Říká se kdyžtak do háje nebo do pantofle, Jozífku.“

No vida, vtipnej Pepíček. „Už jste s ním byl na logopedii?“

„Logo-co?“ vyhrkl nechápavě.

„Logopedie je speciální pedagogika, která léčí řečové vady a chybnou výslovnost hlásek.“

„Můj syn žádnou vadu nemá!“ bránil se dotčeně.

„Lego mám lád. Můšu si s paní hlát?“

Vědoucně jsem se pousmála. To, co Kojak popíral, jeho syn pronesenými větami potvrdil.

„Někdy příště, bouráku, jo?“ pocuchal mu vlasy a směrem ke mně dodal: „My nemáme na doktory čas.“

Tyhle odmítavé postoje jsem dobře znala. Většinou se tak chovali právě muži. Přitom nešlo o velkou vědu. Možná nevěděl, jak takové cvičení výslovnosti probíhá. Přišlo mi škoda nezmínit se o tom a nepomocť jim. „Kdy půjde do školy? Kvůli špatné řeči by ho nemuseli přijmout.“

„Nejste nějaká chytrá?“ zareagoval odtažitě.

„Máte snad lepší téma k hovoru, než se odsud dostaneme?“

„Kdy pojedeme?“ zatahal ho Jozífeček za límec košile. Vyjímala se na ní díra velikosti pětikoruny.

„Brzo.“

„Kdy je blso?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Muži z druhé ruky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.